

РЕШЕНИЕ

№ 5397

гр. София, 31.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 24.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **7793** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и 2от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на У. А. Х. /W. A. H./, [дата на раждане], гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], настанен принудително в СДВНЧ - Б., бадж № 23741, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], СДВНЧ.

Оспорена е заповед № 5364з-1677/5.8.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“ - МВР за продължаване на наложена административна мярка „Принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ“ на основание чл. 44,ал.8 от ЗЧРБ, издадена за обезпечаване на наложената ПАМ “Връщане до страна на произход,страна на транзитно преминаване или трета страна“.

В проведеното открито съдебно заседание юрисконсулт Т. с пълномощно по делото от Началник отдел СДВНЧ при Дирекция "Миграция" - МВР сочи, че са налице законовите предпоставки на чл. 44, ал.5 от ЗЧРБ като чужденецът пребивава незаконно на територията на Република България, в този смисъл има постановено решение на ДАБ, предстои връщане до страната му на произход и това е единствената възможна мярка, да се осигури изпълнение на наложената ПАМ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Явилият се в открито заседание чужденец възразява да се удължи престоя му. Твърди, че не желае да се завърне в страната си. Процесуалният му представител адв. Т. И. поддържа жалбата, като допълва, че чужденецът не е отказал съдействие за напускане на страната, няма доказателства в тази насока. Липсват и доказателства, че ще се

укрие или отклони от принудителната мярка.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

Настаняването на чужденеца в СДВНЧ е извършено въз основа следните заповеди:

У. А. Х. /W. А. Н./, [дата на раждане], гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] е принудително настанен в СДВНЧ на 7.8.2021 г., на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) със Заповед, рег.№ 4379 ОЧ-312/8.8.2021 г. на началника на ГПУ - К., във връзка с организиране изпълнението на заповед с рег.№ 4379 ОЧ-311/8.8.2021 г. на началника на ГПУ - К. за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – „Връщане в страна по произход“ – С..

Със Заповед, рег.№ 5364з-186/3.2.2022 г. за обезпечване наложената ПАМ е продължено принудителното настанен в СДВНЧ за срок от 6 месеца, но не по-късно от 7.8.2022 г., поради преценена опасност лицето да се укрие и да се опита да се отклони от наложената му административна мярка, до отпадане на пречките, за да напусне Република България и създаване на необходимата организация да бъде изпълнена наложената ПАМ.

Видно от докладна записка на дирекция „Миграция“ на 14.6.2022 г. при проведена среща с жалбоподателя с оглед убеждаването му да съдейства за изпълнение на наложената му принудително административна мярка по ЗЧРБ, но той категорично отказал да се завърне в страната на произход и заявил, че желае да остане да живее в Република България. С мотивирано предложение относно удължаване на срока на принудителното настаняване на чужденеца за шест месеца, считано 7.8.2022 г. са посочени причините, които налагат това.

У. А. Х. /W. А. Н./, [дата на раждане] е гражданин на С.. На жалбоподателя е отказано предоставяне на международна закрила. Не разполага с документи за самоличност. Чужденецът не може да установи влизането си в страната по законоустановения ред, няма данни за преминаване през ГКПП на Република България, адресна регистрация и разрешен срок на пребиваване в страната. Отказва категорично да напусне страната, а наложената му принудителна мярка не е изпълнена поради липса на документ за пътуване.

Дирекция „Миграция“ е потърсила съдействие от дирекция „К. отношения“ – МВнР за отправяне на молба към Посолството на С. в И. за установяване самоличността на лицето и издаване на пасаван.

На 5.5.2022 г. е изпратено писмо до Д. при МВнР с молба за запитване до Посолството на С. в [населено място] дали жалбоподателят ще бъде приет на територията на Федерална република С. с издаден от Република България европейски документ за пътуване поради физическа невъзможност да се яви лично в Посолството на Федерална република С. в [населено място], Р. Федерация. Към момента на издаване на заповедта не е получен отговор.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид гореизложените факти и обстоятелства, намира следното:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 8 във връзка с ал. 5 от ЗЧРБ, от Директора на Дирекция „Миграция“.

Не са допуснати съществени нарушения на процедурата, такива, които да са засегнали правото на защита на лицето и да водят до издаване на акт с различно съдържание. В

хода на съдебното производство е предоставена възможност за представяне на доказателства и обяснения, с което е гарантирано спазването на правото на защита в производството.

Спазено е изискването за форма на акта, заповедта е издадена в писмена форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна, такива се съдържат и в предложението за продължаване на срока за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ от 13.02.2019 г. което е допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г. ОСГК на ВС. Съгласно чл. 44 ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, срокът на настаняването може да бъде продължен допълнително до 12 месеца. В този смисъл настаняването е в рамките на допустимия по закон срок.

Видно от мотивите на заповедта, целта на налагането на ПАМ – принудително настаняване в СДВНЧ е за да се организира изпълнението на ПАМ – връщане до страна на произход. Друга фактическа предпоставка за налагането на ПАМ, описана в докладната записка към заповедта е наличието на опасност от укриване по смисъла на §1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ. Съгласно посочената правна норма, опасност от укриване е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат различни обстоятелства, като наличие на данни, че лицето има предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, че не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът намира, че тази опасност от укриване продължава да е налице предвид обстоятелството, че още при първоначалното задържане на ГКПП-Аерогара С. през 2020 г. жалбоподателят е представил документи и се е представил за норвежки гражданин. Използвал е чужда самоличност и се е опитал да напусне страната в посока Б.. Видно от заключението на експертна справка, документът е на друго лице, а У. А. Х. е използвал приликата с притежателя.

В хода на съдебното производство не са констатирани нарушения на административнопроизводствените правила или несъответствие с материалния закон. Когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно. Такива доводи и аргументи не са представени от процесуалния представител на жалбоподателя и няма такива данни по делото. Не се посочи също така какви други мерки биха могли да бъдат взети за изпълнение на заповедта, което е изложено като аргумент в жалбата, но не е подкрепено с конкретни доказателства. С продължаването на срока на настаняването на лицето в СДВНЧ не се нарушават неговите основни права и свободи, като срокът е съобразен с разпоредбата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ и на чл. 6 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 16.12.2008 г.

относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

Същевременно няма предпоставки да прилагане на алтернативни мерки. За жалбоподателя не е установено да има средства за издръжка или лица, които да му предоставят такива. Посоченото мотивира извод за вероятна основателност от затрудняване или осуетяване изпълнението на приложената по отношение на него ПАМ "връщане до страната по произход". Липсата на адрес, на който чужденецът да е установен (или да може да се установи) и липсата на средства за издръжка, водят до извод, че другите по- леки мерки по ЗЧРБ са неприложими в настоящия случай, предвид което е налице и посоченото в чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО изискване за законосъобразност на заповедта.

Не е основателно и възражението, че наложената ПАМ няма да бъде изпълнена в 6 месечен срок. Чужденецът е с влязъл в сила отказ за предоставяне на статут, тоест не са налице правни пречки за изпълнение на заповедта за връщане в страната по произход. С представените по делото документи се установява самоличността му, което ще улесни получаването на документи за пътуване с цел извеждането му от страната. Съществува разумна възможност за изпълнението на ПАМ, условие за принудително настаняване в СДВНЧ с цел обезпечаване на извеждането на чужденеца извън страната.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ Съдът определя на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, Административен съд - София град, I отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. А. Х. срещу Заповед № 5364з-1677/5.8.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“ - МВР за продължаване на наложена административна мярка „Принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ“.

ОСЪЖДА У. А. Х. да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100.00 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВАС на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му, съгласно чл. 46а, ал.4, предл. второ от ЗЧРБ.

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис за страните.

СЪДИЯ: